

* * *

Подъ влияние на неговото желание за лека нощъ, оставихъ за малко четенето и отидохъ да го видя. Той спи спокоенъ сънь и това изпълня душата ми съ радостъ. Той ще оздравя и азъ ще знамъ да го обичамъ, макаръ и отъ далечъ, така както обича сестра брата си и майка чедото си. Въ менъ сж загаснали страстнитѣ пристѣпи и цѣлувката, която въ тоя мигъ, сложихъ на челото му, бѣше чиста, както е чиста милувката на вечеринка.

Върнахъ се въ стаята си, часътъ е вече десетъ, но не искамъ да си легна. Ще чета и преписвамъ дневника на Тихола. Азъ искамъ да изживѣя неговитѣ страдания преди той да се придигне отъ леглото и когато почне да ходи да го разпитвамъ за ужаситѣ преживѣни на „Каймак-Чаланъ“ и въ това общение души тѣ ни да се слѣятъ въ една мисль, въ едно страдание, за да се роди радостъта на живота.

* * *

„20 септемврий. Стрѣскамъ се. Нѣкакъвъ страшенъ сънь тормози съзнанието ми. Но какъвъ бѣше сънятъ мжно мога да си припомня. Студенъ потъ побива на едри капки по челото ми, а цѣлото ми тѣло е вкочанено отъ студъ. Съ усилие се дигамъ и напускамъ галерията. Вънъ всичко е поледено, вкочанено. Свититѣ войници изъ окопитѣ зъзнатъ като голи циганчета, а не може да се остави позицията безъ защитници. Часътъ е единъ следъ полунощъ. Ужасенъ вѣтъръ духа, леденъ, мразовитъ. Той се блѣска въ разрушенитѣ канари и скали и пѣе нѣкаква страшна мелодия. Да не би души тѣ на падналитѣ да пѣятъ и ридаятъ? Тѣ сж! Жертвитѣ шествуватъ въ вихренъ танецъ и обикалятъ мѣстото, дето сж паднали . . . И четиредесетъ дни, тия галени души, свидни майчини синове и мили татковци ще обикалятъ, до като Богъ имъ отреди мѣсто въ своитѣ чертози . . . Тѣ всички сж светци. Тѣ нѣматъ грѣхове и ако сж имали, всички сж изкупени. Тѣ преминаха презъ преизподнята, очистиха се и сега дано Богъ смогне по скоро да имъ отреди мѣста при себе си, за да се отморятъ отъ грижитѣ и мжкитѣ въ живота.